

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

De vocibus vnicus singularis, & solus. c. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

14.

absurdū illud, quod August. inferebat: idem plane colligeretur ex eo, quod trinus diceretur: nam in ternario maius, quid videtur totus ternarius quavis unitate seorsum; aut si hic non sequitur hoc absurdum, nullo modo inferri potest ex eo, quod Dens triplex dicatur: quomodo autem maius, & minus concedi debeat in numero, ita, ut diuinis quoque absque vlla absurditate locum habeat, explicauimus supra quæst. 30. in notat. art. 1.

15.

Cur Dens
dicatur tri-
nus, non
triplex.

Tum etiam, quod asserit Sanctus Thomas, solum probat, non posse Deum dici triplicem: at non posse dici multiplicem non demonstrat, quia nomen, *multiplex*, non est nomen proportionis, sed multitudinis. Ad hæc licet nomen, *triplex*, sit proportionis, minoris & hæc in Deo concedatur non est incommodum: quoniam æqualitas, & inæqualitas numeri necessario in Deo concedenda est, sicut etiam pauciores, & plures, ut in eodem articulo dicebamus: quis enim neget minorem numerum esse ternarium personarum in Deo, quam quaternarium personarum hominum, & plures esse quatuor homines, quam sunt tres diuinæ personæ.

Quare ego quidem alia ratione censeo, non posse dici Deum multiplicem, vel triplicem, etiam si trinus recte dicatur: eo vero est, quia vnum sensum est duobus reddit, aut Deum in se pluribus constare, & ita opponitur simplici, quasi plura exigens ad sui compositionem, quod nullo modo de Deo dici potest. Nam quamuis Deus trinus sit in personis hoc est, in tribus subsistat, quia tamen nec ex tribus sit, aut coalescit quasi ex componentibus nec illæ cum essentia ad compositionem ipsius Dei conueniunt, cum sint idem omnino, cum illa dici non potest triplex, aut multiplex qui trinus recte vocatur: trinus enim solam distinctionem hypostaseon denotat etiam in eadem natura & absque vlla ipsarū ab essentia distinctione. Aut efficit hunc sensum, scilicet multos esse Deos, quasi Deus multiplicetur, nisi plures sint Dij: at Deum ideo trinum dicimus, quia aliquam in se habeat Trinitatem, ideoque cum tres Dij dici non possint, Deus trinus recte vocatur. Ex Patribus verò Nazianz. Ambros. & Bernard. cum negant Deum multiplicem esse, ad essentiam manifeste referunt, & primū sensum videntur sequi, multiplex enim putant opponi simplici: præsertim vero Bernardus, qui contra Gilbertum Porretanum eo loco contendit, inter personam, & essentiam nullam esse distinctionem, ne Deus multiplex, & absque simplicitate esse dicatur, quàm putat non tolli Trinitate personarum, si personæ cum essentia sunt omnino idem.

Nazianz.
Ambros.
Bernard.

16.

Nomine tri-
plex, vel
multiplex
si referatur
ad personas
vbi licet in
Diuini.
S Thom.

Verum enim vero si voces, *multiplex*, & *triplex*, & *duplex* referantur ad personas, processiones, aut relationes, non video quare non possint Deo conuenire: quare dicere licebit in Deo esse multiplicem personā, esse triplicem personam, duplicem emanationem. Sic enim S. Thomas quæst. 10. de Potentia, artic. 2. dixit, duplicem in Deo esse emanationem. Alij dicunt duplicem esse processionem: eodem modo Nazianz. Oratione allegata, dicit, ὁ διδυμὸς τοῦ πατρὸς ἀνρίς, hoc est, geminus Patris radius: sic enim appellat Filium, & Spiritum sanctum. Quod si licet dicere geminam processionem, & geminum radium, licebit quoque dicere duplicem processionem, & duplicem

Nazianz.

radium: radius enim ad originem refertur, non ad essentiam: ea enim, quæ communia sunt communitate quasi vniuersalis, quales sunt conceptus personæ, relationis & processionis, qui ex pluribus abstrahuntur per intellectum, vel ea, quæ solam sola voce, quasi prædicatione, communia sunt, recte dicuntur multiplicari per inferiora, vel tunc præsertim, cum inferiora non sunt eiusdem modi, sicut paternitas, filiatio, & spiratio, quæ quasi diuersæ speciei apprehenduntur. Mitto hic rationem, qua Nazianz. in ea oratione probat, Trinitatem personarum Dei simplicitati nihil derogare: in personis enim solam nominum differentiam, & multiplicationem videtur cedere, cum tamen hoc satis non sit: Sabellius namque diuersas quoque in eadem natura nomenclaturas concedebat. Ratio autem Bernardi nobis sufficit, quæquam late profecti sumus disput. 116. cap. 5. nempe, quia licet personæ inter se distinguantur, tamen cum natura diuina sunt idem omnino: quare cum illa, vel inter se nihil componunt. Ex quibus vltimo infero, perperam Mirandulanum de Deo dixisse, *Vnum in triplici numine nomen habet*. Cum enim nomen ad essentiam referatur, non potest multiplicari, atque ideo expressè Nazianz. negauit in Deo triplex nomen. Et sane si triplex dici posset, trina etiam Deo deberetur adoratio, quod est absurdum: omnis enim adoratio diuina, numini debetur.

CAPVT IV.

De Vocibus Vnicis, Singularis, & Solus.

Hylarius 7. de Trinitate, non longe à fine, non haud Deum vnicum, aut singularem appellare, imo sacrilegum putat, Deum singularem dicere, quem sequitur S. Thomas in hoc articulo, consentit Bonauent. in primum distinct. 9. artic. 1. quæst. 1. Ceterum Durand. in primum distinct. 9. quæst. 1. & alij recentiores putant, secundum proprietatem sermonis concedi posse Deum esse vnicum, cumque iam periculum hæresis Sabellianæ cessauerit, absque vilo incommodo posse nos uti hac voce. Quod si de essentia ipsa, vel deitate hanc vocem prædicemus, dubium non est, ei posse conuenire.

De nomine, *singularis*, Hylarius id ipsum docet, quod dixerat de voce *unicus* 7. de Trinitate, post medium, & non longe à fine, & Leo I. in sermone 2. de Pentecoste, aliquantulum à principio, cum ait: *Et quia in deitate Patris, & Filij, & Spiritus sancti, nec singularitas est, nec diuersitas*, & author commentarij in librum Boethij de Trinitate apud Boetium 8. tomo, col. 116. qui refert Augustinum libro quæstionum noui, & veteris Testamenti. Ex Latinis tamen Lactantius lib. 4. diuinarum institutionum, cap. 29. circa finem, Deum singularem appellat: ex Græcis vero Sophronius in Confessione fidei, quæ habetur act. 11. sextæ Synodi sessionis deitate, & unitatem eius singularem vocat. Nec video, cur secundo proprietatem vocis Trinitatem in personis auferat: quare, nisi sit penitus auditoribus, non est timendum hac voce uti de nominibus, quæ à Logice dicuntur exceptis, ut, *solus*, *solum*, in expositione articuli 3. & 4. hæc explicauimus, siquid sit dicendum, & mentem Doctoris sancti sumus interpretati. Cum eo conueniunt Alexand. 1. p. quæst. 65. memb. 3. Dougl. uentura in primum distinct. 21. art. 2. quæst. 1. & 2.

Secur. Scorus quæst. 1. Durandus quæst. 1. & 2. Gabriel. quæst. 1. Canarien. in art. 4. huius quæstionis, & in quæst. 17. artic. 1. disput. 1. p. 3. in responione ad secundum. Nec quidquam noui occurrit notandum, ut verum vltim horum nominum retinere possimus, præter ea, quæ ibi diximus, nisi expositio illius loci, Ioan. 17. *Ut cognoscant te solum Deum verum*, ubi Christus loquens cum Patre, videtur dicere, tu solus es Deus. Verum, ut colligitur ex Augustino 6. de Trinitate, cap. 9. nomen *solus*, non refertur ad pronomen, te, quod significat, & indicat personam: dici enim non potest, *solus Pater est Deus*, sed coniungi debet cum nomine, *Deus*, ut sit sensus, ut cognoscant te, quies verus Deus solus: tunc autem vox *solus*, excludit à vera deitatis natura, non alias personas, sed alios Deos falsos, quos colit gentilitas.

QVÆSTIO XXXII.

De diuinarum personarum notionibus.

Consequenter inquirendum est de cognitione diuinarum personarum. Et circa hoc quarantur quatuor.

ARTICVLVS I.

Primum Trinitas diuinarum personarum possit per naturalem rationem cognosci.

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod Trinitas diuinarum personarum possit per naturalem rationem cognosci. Philosophi enim non deueniunt in Dei cognitionem nisi per rationem naturalem. Inueniuntur autem à Philosophis multa dicta de Trinitate personarum. Dicit enim Arist. in 1. de celo & mundo: Per hunc numerum, scilicet ternarium, adhibuimus nos ipsos magnificare Deum vnum eminentem proprietatibus eorum qua sunt creata. Augustin. etiam dicit 7. Confes. Ibi legi, scilicet, in libris Platoniorum: non quidem his verbis, sed hoc idem omnino multis, & multiplicibus suaderi rationibus, quod in principio erat verbum, & verbum erat apud Deum, & Deus erat verbum: & huiusmodi quæ ibi sequuntur. In quibus verbis distinctio diuinarum personarum traditur. Dicitur etiam in glos. Roman. 1. & Exod. 7. Quod magi Pharaonis defecerunt in tertio signo, id est, in notitia tertiæ personæ, scilicet, Spiritus sancti. Et sic ad minus duas cognouerunt. Trismegistus etiam dixit, Monas genuit monadem, & in se suum reflexit ardorem. Per, quod videtur generatio Filij, & Spiritus sancti processio intimari. Cognition ergo diuinarum personarum potest per rationem naturalem haberi.

2. Præterea. Ricardus de sancto Victore dicit in libro de Trinitate: Credo sine dubio, quod ad quamcunq; explanationem veritatis non modo probabilia, imò

etiam necessaria argumenta non desunt. Vnde etiam ad probandum Trinitatem personarum aliqui induxerunt rationem ex infinitate bonitatis diuinæ, quæ seipsam infinite communicat in processione diuinarum personarum. Quidam vero per hoc, quod nullius boni sine consortio potest esse iucunda possessio. Augustinus vero procedit ad manifestandum Trinitatem personarum ex processione verbi, & amoris in mente nostra. Quam viam supra secuti sumus: ergo per rationem naturalem potest cognosci Trinitas personarum.

3. Præterea. Superfluum videtur homini tradere, quod humana ratione cognosci non potest. Sed non est dicendum, quod traditio diuina de cognitione Trinitatis sit superflua. Ergo Trinitas personarum ratione humana cognosci potest.

Sed contra est, quod Hilarius dicit in lib. 1. de Trinitate: Non putet homo sua intelligentia generationis Sacramentum posse consequi. Ambros. etiam dicit: Impossibile est generationis scire secretum. Mens deficit: vox filii. Sed per originem generationis, & processionis distinguitur Trinitas in personis diuinis, ut ex supradictis patet. Cum ergo illud homo non possit scire, & intelligentia consequi, ad quod ratio necessaria habere non potest, sequitur, quod Trinitas personarum per rationem cognosci non possit.

Respondeo dicendum, quod impossibile est per rationem naturalem ad cognitionem Trinitatis diuinarum personarum peruenire. Ostensum est enim supra, quod homo per rationem naturalem in cognitionem Dei peruenire non potest, nisi ex creaturis. Creaturæ autem ducunt in Dei cognitionem, sicut effectus in causam. Hoc igitur solum ratione naturali de Deo cognosci potest, quod competere ei necesse est, secundum, quod est omnium entium principium. Et hoc fundamento vsi sumus supra in consideratione Dei. Virtus autem creatiua Dei est communis toti Trinitati. Vnde pertinet ad vnitatem essentiae, non ad distinctionem personarum. Per rationem igitur naturalem cognosci possunt de Deo ea, quæ pertinent ad vnitatem essentiae, non autem ea, quæ pertinent ad distinctionem personarum. Qui autem probare nititur Trinitatem personarum naturali ratione, fidei dupliciter derogat. Primo quidem quantum ad dignitatem ipsius fidei, quæ est, ut sit de rebus inuisibilibus, quæ rationem humanam excedunt. Vnde Apostolus dicit ad Hebr. 11. quod fides est de non

Lib. 10. de Trin. c. 11.
c. 12. c. 13.
lib. 9. c. 4.
c. 99.
tem. 3.
q. 27. art. 1.
c. 3.

Pagina 5. de princ. libri. Amb. lib. 1. de fide ad Gratian. cap. 5. ante med. tom. 2. q. 30. art. 2.

q. 12. art. 4. c. 12.

de non apparentibus. Et Apostolus dicit 1. Corint. cap. 1. Sapientiam loquimur inter perfectos: Sapientiam vero non huius seculi, neque principium huius seculi, sed loquimur Dei Sapientiam in mysterio, quæ est abscondita. Secundò quantum ad utilitatem trahendi alios ad fidem. Cum enim aliquos ad probandam fidem inducit rationes, quæ non sunt cogentes, cedit in irrisum infidelium. Credunt enim, quod huiusmodi rationibus innituntur, & propter eas credamus. Quæ igitur fidei sunt, non sunt tentanda probari, nisi per auctoritates his, qui auctoritates suspiciunt. Apud alios vero sufficit defendere non esse impossibile, quod prædicat fides. Unde Dionys. dicit 2. cap. de divinis nominibus: Si aliquis est, qui totaliter Eloquijs resistit, longè erit à nostra Philosophia. Si autem ad veritatem Eloquiorum, scilicet factorum, respicit, hoc, & nos canone utimur.

Cap. 2. non
mutantur
remota à
principio.

Ad primum ergo dicendum, quod Philosophi non cognoverunt mysterium Trinitatis divinarum personarum per propria, quæ sunt paternitas, filiatio, & processio; secundum illud Apostoli ad Corint. 2. Loquimur Dei Sapientiam, quam nemo principum huius seculi cognovit, id est, Philosophorum, secundum Glossam. Cognoverunt tamen quædam essentialia attributa, quæ appropriantur personis, sicut potentia Patri, Sapientia Filio, bonitas Spiritui sancto, ut infra patebit. Quod ergo Aristoteles dicit, per hunc numerum exhibuimus nos ipsos, &c. non est sic intelligendum, quod ipse poneret ternarium numerum in divinis. Sed vult dicere, quod antiqui utebantur ternario numero in sacrificijs, & orationibus, propter quandam ternarii numeri perfectionem. In libro etiam Platoniorum invenitur. In principio erat verbum, non secundum, quod verbum significat personam genitam in divinis, sed secundum, quod per verbum intelligitur ratio idealis, per quam Deus omnia condidit, quæ Filio appropriantur. Et licet appropriata tribus personis cognoscerent, dicuntur tamen in tertio signo defecisse, id est, in cognitione tertiæ personæ; quia à bonitate, quæ Spiritui sancto appropriatur, deviauerunt: dum cognoscentes Deum, non sicut Deum glorificauerunt, ut dicitur Rom. 1. vel quia ponebant Platonici unum primum ens, quod etiam dicebant esse patrem totius universitatis rerum: consequenter ponebant aliam substantiam sub eo, quam vocabant mentem, vel paternum intellectum. In qua erant ra-

tiones omnium rerum, sicut Macrobius recitat super somnium Scipionis. Non autem ponebant aliquam substantiam tertiam separatam: quæ videretur Spiritui sancto respondere. Sic autem nos non ponimus Patrem, & Filium secundum substantiam differentes, sed fuit error Origenis, & Arrii, sequentium Platonios. Quod vero Trinitas dixit, monas monadem genuit, & in se suum relexit ardorem: non est referendum ad generationem Filij, vel processionem Spiritus sancti, sed ad productionem mundi. Nam vnus Deus produxit unum mundum propter sui ipsius amorem.

Ad secundum dicendum, quod ad aliquam rem dupliciter inducitur ratio. Vno modo ad probandum sufficienter aliquam radicem. Sicut in scientia naturali inducitur ratio sufficiens ad probandum, quod motus cæli semper sit vniformis velocitatis. Alio modo inducitur ratio, non quæ sufficienter probet radicem, sed quæ radici iam posite ostendat congruere consequentes effectus. Sicut in Astrologia ponitur ratio excentricorum & Epicyclorum ex hoc, quod hac propositione facta possunt saluari apparentia sensibilia circa motus celestes: non tamen ratio hæc est sufficienter probans, quæ etiam forte alia positione facta saluari possent. Primum ergo modo potest induci ratio ad probandum Deum esse unum, & similia. Sed secundò modo habet ratio, quæ inducitur ad manifestationem Trinitatis: quia scilicet Trinitate posita congruunt huiusmodi rationes, non tamen ita, quod per has rationes sufficienter probetur Trinitas personarum. Et hoc patet per singula. Bonitas enim infinita Dei manifestatur etiam in productione creature, quia infinita virtutis est, ex nihilo producere. Non enim oportet si infinita bonitate se communicat, quod aliquid infinitum à Deo procedat, sed secundum modum suum recipiat diuinam bonitatem. Similiter etiam quod dicitur, quod sine consortio non potest esse iucunda possessio alicuius boni: locum habet, quando in vna persona non inuenitur perfecta bonitas. Unde indiget ad plenam iucunditatis bonitatem bono alicuius alterius consortiati sibi. Similitudo autem intellectus nostri non sufficienter probat aliquid de Deo, propter hoc, quod intellectus non vniformiter inuenitur in Deo, & in nobis. Et inde est, quod August. super Ioan. dicit, quod per fidem venit ad cognitionem, & non conuerso.

Ad tertium dicendum, quod cognitio diuinarum personarum fuit necessaria nobis dupliciter. Vno modo ad recte sentiendum de creatione rerum. Per hoc enim quod dicimus deum omnia fecisse verbo suo excluditur error ponentium deum produxisse res ex necessitate nature. Per hoc autem ponimus in eo processionem amoris, ostenditur quod deus non propter aliquam indigentiam creaturas produxit, neque propter aliquam aliam causam extrinsecam, sed propter amorem suæ bonitatis. Vnde & Moyses postquam dixerat: In principio creauit deus celum & terram subdit, dixit deus, fiat lux, ad manifestationem diuini verbi. Et postea dixit. Vidit deus lucem quod esset bona, ad ostendendum probationem diuini amoris. Et similiter in alijs operibus. Alio modo & principalius ad recte sentiendum de salute generis humani: quæ perficitur per Filium in carnatum, & per donum Spiritus sancti.

Conclusio est, impossibile, est naturali ratione in cognitionem trium personarum in una essentia deuenire. Circa hunc articulum nihil notandum occurrit pro explicatione illius, doctrinam tamen eius solitis disputationibus examinare necesse erit.

DISPUTATIO CXXXII.

An aliqui Philosophi Gentilium notitiam habuerint huius mysterij?

Plures Philosophi mysterium Trinitatis cognouerunt.
cap. 1.

*Vnde ad umbratam Trinitatis notitiam Philosophi habue-
runt. cap. 2.*

C A P V T I.

Plures Philosophi mysterium Trinitatis cogno-
uerunt.

Sanctus Thomas in hoc articulo in solutione
primi argumenti, vt defendat ratione natura-
linon posse Trinitatem ostendi, affirmat nulli
philosopho gentili mysterium hoc innotuisse.
Verum si Patrum scriptis fides habenda est, nega-
re non possumus, nonnullis Philosophos notitia
aliquam huius mysterij fuisse ascultos, vt co-
gnoscit probat Augustinus Eugubinus libris de pe-
renni probat: fides enim testatur Clemens A-
lexand. lib. quinto Strom. de Plarone, Iustinus
martyr, in oratione ad gentes, & Cyrillus t. 1. & 2.
contra Iulianum de Orpheo, & alijs, & Augusti-
nus locus inferius allegandis.

Proferamus igitur aliquorum Philosophorum
testimonia, vt id quod diximus magis illustretur.
Augustinus Eugubinus libro 1. de perenni Philo-
sophia, à capite i. vique in finem multa citat, quæ
de Deo Patre, & Filio loquuntur: in 2. vero libro
non pauca, quæ de tota Trinitate, ex quibus nos
nonnulla referamus. Plato in Epistola ad Diony-
sium.

Varquez in I. partem Tom. II.

sium Regem qui ipsum de natura Dei fuerat per-
 contratus, sicut: De natura primi loquendum est per æ-
 nigmata, vsi quid epistola ponto, vel terra perpeſſa fue-
 rit, qui regem, non intelligit: sic ergo res habet. Circum
 omnium regent omnia sunt, & illius gratia omnia existit.
 Platonis te-
 ſtimonium
 de mysterio
 Trinitatis.

illegit est casus bonorum omnium: secundum autem cir-
ca secundum, & tertium circa tertiam. Quorum ver-
borum sensum explicavit Porphyrius (viretastat
Cyrillus) his verbis: Vique ad res subleuantes, que hy-
pothas, aut personas progrei: id est habere diuinam su-
stantiam tres descens, siue in triplicem numerum se pro-
pagare: esse enim supremum, altissimumque. Deum ipsum
per se bonum, post eum, secundum optem, demie animā
mundi: quia anima Latine idem est, quod vntus Græcè,
deuoc, anemos, anima enim est veluti spiritus qui-
dam. Mercurius etiam dictus Trismegistus, id est,
ter maximus, eo quod de Trinitate verba fecerit
(viri inquit Suidas) ferm.3, sicut de Spiritu sancto:
Nisi prouidentia esset quod dicitur deus

Nisi providentia esset quædam dominatoris omnium, vt
hanc ego Theologiam revelarem, neque vos nunc talis
rem tenuisset, vt de eo quæretis, nunc reliqua audite.
Huius spiritus, de quo sæpenumero dixi, omnia indiget,
omnia portat, secundum dignitatem omnia vivificat, &
nutrit, & a sancto fonte depedit, omnibus spiritibus, & vi-
cibus semper est auxiliator. Hæc Mercurius, & mul-
ta alia, quæ copiosius edidit Eugubinus i. libr. *Eugub.*
3. videtur sanæ alludere ad illud Genes. I. Et spi- *Genes.*
ritus Domini ferebatur super aquas. Alia adducit *Protinus,*
Eugubinus ibidem ex Plotino, capite autem 4. refertur
alia ex Platone in epistola illa citata: denique ca-
pitul. 6. ex Damascio Philo sopho, qui refert, Ægy- *Damascio,*
ptios primum principium tenebras appellasse,
quod ter populus acclamabat, nempe significans,
Deitatem, quæ omnem cognitionem superat, in
tribus subsistere, iuxta illud Psalmi 17. *Posuit sene-*
bras latibulum suum. *Psalm.*

Sed omiffis multis alijs libet adijcere duo alia
 testimonia, vnum est eiusdem Mercurij, aliud ora-
 culari Apollini Delphici: illud vero Mercurij in
 eius libris, qui nunc circumferuntur, non est, ob
 id tamen commentitium cenferi non debet, mul-
 ta enim ex Mercurio referunt Laëtantius, Augu-
 stinus, & Cyrillus, quæ in illius libris nunc non
 habentur. Suidas ergo tale recitat testimonium
 ex Mercurio: Erat lumen intellectuale ante lumen in-
 tellectuale, & erat semper mens mentis luminosa, & nihil
 aliud eiusdem horum vnitas, & Spiritus omnia conti-
 nens: extra hunc non Deus, non angelus, non substantia
 vlla alia, omnium dominus, & pater, & Deus & omnia
 sub ipso, & in ipso sunt. Nam verbum eius perfectum ex-
 sistens, & fecundum, & opifex, lapsum in fecunda natu-
 ra & aqua fecunda prolificam fecit aquam. Ideo autem
 videtur dixisse verbum diuinum fecundam fecisse
 se aquam, quia ex aqua volatilia, & aërealia ani-
 mantia produxit, vt refert Scriptura Genef. i. sub-
 iungit Mercurius: Adiuuro te cælum Dei magnam sa-
 piens opus, adiuuro te vocem patris, quam prout ipse pri-
 miam. cum omnem mundum statuit, obfecro te per mi-
 genitum verbum, & patrem, qui continet omnia, eflo mi-
 hi propitius, &c. Que latius prosequitur Eugebinius
 libr. 2. c. 17.

*Mercurius
 Apolloni Del-
 phi.*

Laëtantius.

*4.
 Aliud eius-
 dem Mer-
 curij ex
 Suida.*

*Genef. i.
 Mercurius.*